

Per daug pikta melstis

Gabriela kelis kartus giliai įkvėpė. Kaip jai nusiraminti?

Abi Larkins

Tikra istorija iš Vokietijos.

„Niekas manęs nesupranta!“ – sušuko Gabriela ir „Nužtrenkė savo miegamojo duris. Šiandien buvo sunki diena. Mokykloje iš jos šaipėsi vaikai. Gabriela grįžo namo niūri ir susipyko su „muti“ (mama).

Gabriela sudribo į lovą ir ėmė verkti. Jos skruostais riedėjo ašaros, o krūtinę slėgė pyktis. Jai nepatiko taip jaustis.

Ji prisiminė, kad pradinukų organizacijoje išmoko, jog gali melstis Dangiškajam Tėvui, kai tik jai prireikia pagalbos. Ji norėjo pasimelsti, kad pasijustų geriau,

bet buvo per daug nusiminusi, kad susikauptų. Ji užmerkė akis ir keliskart giliai įkvėpė. Kaip ji galėtų nusiraminti?

Po kelių sekundžių jai į galvą atėjo mintis:

„Prisimink dalykus, už kuriuos esi dėkinga.“

Ji atsimerkė ir apsižvalgė po kambarį. Ant sienos kabėjo „muti“ ir „fati“ (tėčio) nuotrauka. Gabriela mylėjo savo šeimą net tada, kai buvo jais nusivylusi.

„Esu dėkinga už savo tėvus“, – ištarė ji.

Tada ji pagalvojo apie savo pusseseres Gvendoliną, Lidiją ir pusbrolių Tomą. Jie visada dalydavosi su ja savo žaislais ir prajuokindavo ją. Jai patiko su jais žaisti.

„Esu dėkinga už savo pusseseres ir pusbrolių“, – pasakė Gabriela.

Tada ji pažvelgė pro langą.

Saulė leidosi, o dangus buvo nusidažęs nuostabiomis spalvomis: oranžine, raudona, geltona ir rožine.

„Esu dėkinga už saulėlydžius“, – pasakė Gabriela.

Tada ji pagalvojo apie kitus dalykus. Ji buvo dėkinga už pietus, kuriuos šiandien valgė mokykloje. Ji buvo dėkinga už savo draugus. Ji buvo dėkinga už butą, kuriame gyvena.

Buvo smagu galvoti apie tai, už ką gali būti dėkinga! Iki tol Gabriela niekada negalvojo, kiek daug gerų dalykų buvo jos gyvenime.

Ji žinojo, kad Šventoji Dvasia atsiuntė jai mintį pagalvoti apie savo palaiminimus. Dabar jos širdis buvo rami. Ji jautėsi pasiruošusi melstis.

„Brangus Dangiškasis Tėve, – tarė ji. – Atsiprašau, kad supykau ant „muti“. Ačiū Tau, kad padėjai man vėl jaustis ramiai ir laimingai. Ačiū Tau, kad atsiuntei Šventąją Dvasią, kuri man priminė mano palaiminimus. Jėzaus Kristaus vardu, amen.“

Ji išėjo iš savo kambario. „Muti“ ir „fati“ virtuvėje gamino vakarienę. Ji apkabino „muti“.

„Atsiprašau, kad supykau ant tavęs“, – pasakė Gabriela.

„Viskas gerai, – tarė „muti“. – Ačiū, kad atsiprašėi.“

Jie susėdo aplink stalą ir palaimino maistą. Tada Gabrielai kilo mintis!

„Kiekvienas paeiliui pasakykime, už ką esame dėkingi“, – pasakė ji.

„Fati“ nusišypsojo. „Gera mintis!“

„Esu dėkinga už muilą“, – pasakė „muti“.

„Fati“ sekundę susimąstė.

„Už picą“, – pasakė jis. Jie visi nusijuokė.

Po to atėjo Gabrielos eilė. Ji jau žinojo, ką nori pasakyti.

„Esu dėkinga už maldą.“ ●

